

denta v Praze ze dne 11. března 1929 čís. 114.846 ai 1929-18-71/2 ai 1929 čís. 17 zemského věstníku pro Čechy pro ni stanoveny denně na 18, pokud se týče 40 a 60 Kč. Žalobkyně jest tudíž právním podmínem, jenž jest schopen míti vlastní jmění jako soubor práv a závazků, a nelze proto pochybovati o tom, že žalobkyně jest také způsobilá, býti stranou ve sporu.

Čís. 12295.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Je-li žalovaný cizozemcem a bydlí v cizozemsku a i provozovna, v níž konal služby, jest v cizozemsku, není podmínek pro příslušnost pracovního soudu (oddělení okresního soudu pro pracovní spory) a není překážky, by se strany nepodrobily ve sporu o více než 5.000 Kč příslušnosti (sborového) soudu podle § 104 j. n.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 9/33.)

Žalobu na zaměstnance, cizozemce, bydlícího v cizině, o zaplacení 979 marek, zadal zaměstnavatel na krajském soudě v L., jenž uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Podle zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. náležejí všechny spory z pracovního a služebního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, jež vzešly mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, bez ohledu na hodnotu sporu k výlučné příslušnosti pracovních soudů (§ 1). To platí zejména o sporech, v nichž jde o mzdu, provisi a jiné služební požitky a odměny [§ 2 a)], nebo o nastoupení poměru pracovního, služebního nebo učebního, o pokračování v něm a jeho zrušení [§ 2 b)], nebo o jiná plnění a náhradní nároky z poměru pracovního, služebního, nebo učebního, jmenovitě o srážku ze mzdy, o smluvní pokutu, o vrácení kauce a o odbytné [§ 2 c)]. Zákon ten nabyl účinnosti dne 1. ledna 1932 (§ 43). Ke sporům druhu posléze uvedeného patří i tento spor, poněvadž se v něm odpůrkyně domáhá na odvolateli vrácení záloh, které si tento jako její zaměstnanec na účet svých služebních požitků a budoucího zisku vybral. Poněvadž příslušnost pracovních soudů je výlučná, nemůže nárok, patřící před takovýto soud býti vznesen na jiný soud ani tehdy, kdyby se strany na tom dohodly (§ 104 j. n.) a, stane-li se tak přece, zakládá to zmatek dle § 477 (3) c. ř. s. Není proto procesní soud pro tento spor příslušný. Na věci nemění nic ani skutečnost, že odvolatel je cizozemec, ani skutečnost, že se strany písemně na příslušnosti dovolaného soudu dohodly, neboť je žalováno u tuzemského soudu a tuzemské předpisy o příslušnosti platí právě tak pro cizozemce jako pro tuzemce.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by nehledě k důvodu, jehož použil pro zrušení, o odvolání žalovaného znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rekurs jest podle § 519 čís. 2 c. ř. s. přípustný a nelze mu upřít oprávněnost. Jde tu o spor mezi zaměstnatelem a zaměstnancem, vzniklý ze služebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou ve smyslu §§ 1 a 2 c) zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. Rozhodovati takové spory jsou výlučně příslušné soudy pracovní, pokud se týče oddělení okresního soudu pro spory pracovní, ale ovšem jen tehdy, je-li pro dotyčný soudní okres zřízen pracovní soud aneb oddělení okresního soudu pro pracovní spory. Pokud není pro soudní okres zřízen ani pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, nastupuje místo nich podle § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. výlučná příslušnost okresních soudů, nehledíc k hodnotě předmětu sporu. To se týká v ě c n é příslušnosti soudní. M í s t n ě příslušným ku projednání a rozhodnutí sporů uvedených v §§ 1 a 2 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. jest podle § 3 pracovní soud, v jehož obvodu jest obecný soud žalovaného nebo provozovna, a jde-li o osoby zaměstnané mimo provozovnu, pracovní soud, v jehož obvodu jest obecný soud žalovaného, nebo pracovní soud, v jehož obvodu jest nebo bylo konati práci nebo platiti mzdu nebo jiné služební platy, a to podle volby žalobcovy. Totéž platí podle § 4 odst. (2) o místní příslušnosti zvláštních oddělení okresních soudů pro spory pracovní a podle poslední věty § 42 i o místní příslušnosti okresních soudů, pokud jsou povolány rozhodovati o pracovních sporech uvedených v §§ 1 a 2 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Avšak v souzeném případě není sporné, že žalovaný jest cizozemec a má své bydliště v F. v Německu, a nebylo vůbec tvrzeno, že se snad zdržuje v tuzemsku nebo že tu měl své bydliště nebo pobyt, takže není pro něho v tuzemsku založen obecný soud podle §§ 65 až 67 j. n. Provozovna žalující firmy, ve které žalovaný služby konal, byla podle žalobního přednesu v F., tedy rovněž v cizozemsku, a podle smlouvy bylo žalovanému tamtéž konati práci a měly mu tam býti vypláceny také služební platy. Z toho plyne, že pro příslušnost některého tuzemského pracovního soudu nebo některého oddělení okresního soudu pro spory pracovní podle § 3 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. anebo konečně některého tuzemského okresního soudu podle § 42 téhož zákona není v souzeném případě zákonných podmínek, takže žalující firmě nebylo ani možné, by podala žalobu u některého z uvedených soudů v tuzemsku. Je-li tomu tak, nebylo zákonné překážky, by se strany nepodrobily podle § 104 j. n. pro spory vzniklé z jejich smluvního poměru a převyšující 5.000 Kč příslušnosti krajského soudu v L. výslovnou dohodou. Taková dohoda byla listinou prokázána již v žalobě a její právní účinnost není na překážku ani zákon čís. 131/1931 sb. z. a n. o pracovních soudech ani ustanovení druhého odstavce § 104 j. n., neboť podle žalobních údajů jest nepochybné, že o rozepři ve smyslu § 49 čís. 6 j. n. tu nejde. Názor odvolacího soudu, že soud prvé stolice jest pro tento spor nezhojitelně nepřislušným a že proto jde o zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s., není tudíž správný a napadené usnesení neobstojí.